

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul IX — Nr. 224

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Sâmbătă, 30 august 1997

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
ORDONAȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
47.	1-3	50.	6
48.	3-4	51.	6-9
49.	5	52.	9-11
		53.	12-16

ORDONAȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONAȚĂ

privind impunerea unor venituri, realizate din România, de persoanele fizice și juridice nerezidente

În temeiul art. 107 alin. (1) și (3) din Constituția României și al art. 1 lit. a) din Legea nr. 134/1997 pentru abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României emite următoarea ordonanță:

Art. 1. — (1) Veniturile realizate, de orice persoană fizică sau persoană juridică nerezidentă, din activități desfășurate pe teritoriul României sau din operațiuni efectuate cu persoane juridice române sau alte entități autorizate să funcționeze pe teritoriul României, precum și cu persoane fizice române autorizate să desfășoare pe cont propriu activități producătoare de venit, sunt supuse impozitului stabilit prin prezenta ordonanță, indiferent dacă sumele sunt încasate în România sau în străinătate.

(2) Persoanele juridice române sau alte entități autorizate să funcționeze pe teritoriul României, precum și persoanele fizice române autorizate să desfășoare pe cont

propriu activități producătoare de venit sunt denumite în continuare *plătitori de venituri*.

(3) În sensul prezentei ordonanțe, termenii *nerezident*, *dobânzi*, *comisioane*, *redevențe*, se definesc astfel:

a) *nerezident* înseamnă orice persoană fizică care nu are reședința sau domiciliul stabil în România sau care nu este prezentă în România pentru o perioadă sau perioade care depășesc în total 183 de zile în orice perioadă de 12 luni, începând sau sfârșind în cursul anului calendaristic vizat, precum și persoanele juridice străine și orice altă entitate înregistrată în străinătate;

b) *dobânzi* înseamnă veniturile din titlurile de creanță de orice natură însoțite sau nu de garanții ipotecare și, în special, veniturile din efecte publice, titluri de creanță sau obligațiuni, inclusiv primele și premiile legate de asemenea efecte, titluri de creanță sau obligațiuni, precum și veniturile rezultate din operațiuni de factoring;

c) *comisioane* înseamnă plățile făcute către un broker, agent comisionar general, intermediar sau altei persoane asimilate acestora, pentru serviciile lor în promovarea și în realizarea de operațiuni comerciale;

d) *redevențe* înseamnă plăți de orice fel, pentru folosirea sau pentru dreptul de a folosi orice proprietate imobiliară și intangibilă, cum ar fi: orice drepturi de autor asupra lucrărilor literare, artistice sau științifice, inclusiv asupra filmelor sau benzilor pentru emisiunile de radio sau de televiziune, înregistrări audio sau video, precum și efectuarea de înregistrări audio, video; orice patent, invenție, inovație, licență, know-how, mărci de comerț sau de fabrică, operațiuni de franchising, desene sau modele, planuri, schițe, formule secrete sau procedee de fabricație; orice transmisiuni directe sau indirecte prin cablu, relee sau prin satelit; orice echipament industrial, comercial sau științific, inclusiv pentru utilizarea și dreptul de a utiliza informațiile și cunoștințele referitoare la experiența în domeniul industrial, comercial sau științific; soft de orice fel, precum și orice alte plăți pentru utilizarea altor drepturi.

Art. 2.— (1) Impozitul datorat de nerezidenți pentru veniturile realizate din România se calculează, se reține și se varsă de către plătitorii de venituri, la fiecare plată, prin aplicarea următoarelor cote de impozit:

a) — 10 % pentru veniturile din dobânzi plătite nerezidenților;

b) — 15 % pentru veniturile din comisioanele plătite în favoarea nerezidenților pentru începerea, derularea sau intermedierea unor operațiuni de comerț exterior;

c) — 10 % pentru veniturile provenind din lucrări de asistență tehnică, școlarizarea personalului, controlul cantitativ sau calitativ al mărfurilor, expertize de orice natură, consultanță în domeniul științific, tehnic, juridic, contabil, bancar, al asigurărilor și reasigurărilor de bunuri și persoane, servicii de management, marketing, audit, precum și elaborarea de studii în diverse domenii, consultații medicale și operații chirurgicale și alte prestări de servicii similare. Aceste prevederi se aplică numai în cazul în care asemenea activități au loc efectiv în România și dacă nu se desfășoară prin intermediul unei baze fixe sau a unui sediu permanent, situate pe teritoriul României;

d) — 15 % pentru veniturile plătite nerezidenților, provenind din transporturi internaționale aeriene, navale, rutiere și feroviare, cu următoarele mențiuni:

(i) — impozitul se percepe numai de la beneficiarii de venit care au sediul conducerii efective în statele care impun veniturile similare obținute din acele state de către întreprinderile de transport române;

(ii) — veniturile realizate din România de beneficiarii care au sediul conducerii efective în state care aplică companiilor române de transport o cotă de impozit mai redusă de 15% se vor impune cu cote de impozit la nivelul celor percepute de acele state;

(iii) — cotele de impozit ce se vor aplica de plătitorii de venituri vor fi comunicate Ministerului Finanțelor de către Ministerul Transporturilor.

e) — 20% pentru veniturile din redevențe plătite nerezidenților;

f) — 25% în cazul veniturilor plătite nerezidenților pentru activități artistice, distractive sau sportive desfășurate în mod independent, precum și veniturilor realizate din organizarea de concursuri, inclusiv premiile acordate la concursuri internaționale organizate în orice domeniu, altele decât cele plătite cu titlu de salarii;

g) — 50% pentru veniturile obținute din jocuri de noroc;

h) — 20% pentru veniturile plătite oamenilor de litere, artă și știință nerezidenți, ca urmare a unor activități de acest gen desfășurate în mod independent pe teritoriul României.

(2) — Impozitul reglementat prin prezenta ordonanță se calculează prin aplicarea cotelor menționate la art. 2 alin. (1) asupra veniturilor brute plătite nerezidenților, transformate în lei la cursul de schimb al pieței valutare, comunicat de Banca Națională a României, din ziua precedentă celei în care plătitorul de venit a efectuat ordonanțarea plății către nerezident.

Art. 3. — Dobânzile plătite la creditele, respectiv împrumuturile externe contractate și/sau garantate de Guvernul României, de Banca Națională a României, de unitățile administrativ-teritoriale sau de o instituție financiară cu capital majoritar de stat, precum și cele aferente emisiunilor de titluri de stat pe piața internă și externă de capital, sunt scutite de impozitul prevăzut în prezenta ordonanță.

Art. 4. — (1) Sumele reținute potrivit art. 2 constituie impozit definitiv și se varsă la bugetul de stat în aceeași zi în care s-a ordonanțat plata venitului supus impunerii conform prezentei ordonanțe.

(2) În cazul în care impozitul datorat nu s-a plătit la termen, se calculează majorări de întârziere potrivit dispozițiilor legale în materie.

(3) Nereținerea la sursă a impozitului datorat conform dispozițiilor prezentei ordonanțe și/sau nevărsarea acestuia la bugetul de stat se sancționează cu o penalitate de 100% din impozitul ce trebuia reținut și/sau vărsat, care va avea regimul juridic și procedura aplicabile acestui impozit.

Art. 5. — Plata impozitului, a majorărilor de întârziere și a penalităților care se fac venit la bugetul de stat se efectuează în lei.

Art. 6. — Constatarea, controlul, urmărirea și încasarea impozitului și a majorărilor de întârziere aferente, precum și a penalităților reglementate de prezenta ordonanță, se efectuează de către organele teritoriale ale Ministerului Finanțelor.

Art. 7. — (1) Obiecțiunile, contestațiile și plângerile formulate la actele de control sau de impunere ale organelor prevăzute la art. 6 se soluționează conform dispozițiilor legale în materie.

(2) În aceleași condiții se soluționează și obiecțiunile, contestațiile și plângerile formulate în legătură cu penalitatea prevăzută la art. 4 alin. (3) din prezenta ordonanță.

Art. 8. — Termenul de prescripție pentru stabilirea impozitului și a penalității reglementate de prezenta ordonanță este de 5 ani, socotiți de la data când trebuia efectuată plata impozitului sau a penalității, după caz.

Dispoziții finale și tranzitorii

Art. 9. — (1) Prevederile prezentei ordonanțe nu se aplică veniturilor realizate de către persoanele nerezidente din salarii, reprezentanțelor din România ale societăților comerciale și organizațiilor economice străine, precum și persoanelor străine rezidente în România din activități desfășurate pe teritoriul acesteia.

(2) Veniturile prevăzute de alin. (1) rămân supuse impozitului potrivit normelor legale care reglementează impunerea unor asemenea venituri.

Art. 10. — Băncile sunt obligate să verifice în momentul când s-a ordonat plata venitului, reținerea și vărsarea la bugetul de stat a impozitului reglementat prin prezenta ordonanță.

Art. 11. — (1) În situația în care există convenții pentru evitarea dublei impunerii, sunt aplicabile prevederile din acele convenții.

(2) Pentru aplicarea prevederilor convențiilor de evitare a dublei impunerii, beneficiarul venitului va prezenta organelor fiscale din România certificatul de rezidență fiscală eliberat de organul fiscal din țara de rezidență, prin care să se ateste că este rezident al statului respectiv și că îi sunt aplicabile prevederile convenției de evitare a dublei impunerii.

Art. 12. — Formularistica corespunzătoare referitoare la aplicarea prezentei ordonanțe și a convențiilor de evitare a dublei impunerii se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor.

Art. 13. — Prevederile din prezenta ordonanță referitoare la plata în lei a impozitului, la termenul de plată, la cele privind stabilirea și calculul majorărilor de întârziere, a penalității de 100% în cazul impozitului nereținut, precum și cele referitoare la soluționarea obiecțiilor, contestațiilor și

a plângerilor formulate la actele de control și la prescripție se aplică și în cazul impozitelor de aceeași natură din convențiile de evitare a dublei impunerii.

Art. 14. — Contestațiile aflate pe rol la organele Ministerului Finanțelor, precum și plângerile la instanțele judecătorești competente se soluționează în conformitate cu legislația în vigoare la data constatării faptei.

Art. 15. — Prezenta ordonanță intră în vigoare începând cu 1 ianuarie 1998.

Art. 16. — Veniturile care fac obiectul prezentei ordonanțe, realizate ca urmare a derulării unor contracte încheiate anterior datei de 1 ianuarie 1998, se impozitează potrivit reglementării în vigoare la data încheierii acelor contracte.

Art. 17. — Pe data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe se abrogă Decretul nr. 276/1973 pentru reglementarea impunerii unor venituri realizate din Republica Socialistă România de persoanele fizice și juridice nerezidente, publicat în Buletinul Oficial, nr. 70 din 16 mai 1973, astfel cum a fost modificat prin Decretul nr. 125/1977, publicat în Buletinul Oficial, nr. 42 din 20 mai 1977, precum și orice alte dispoziții contrare.

PRIM-MINISTRU

VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:

Ministru de stat, ministrul finanțelor,

Mircea Ciomara

Ministru de stat,

ministrul industriei și comerțului,

Călin Popescu-Tăriceanu

București 28 august 1997.

Nr. 47.

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

privind stabilirea unor măsuri de protecție socială a salariaților în cazul transferului dreptului de proprietate asupra acțiunilor sau părților sociale ale societăților comerciale

În temeiul prevederilor art. 107 alin. (1) și (3) din Constituția României, precum și ale art. 1 lit. j) din Legea nr. 134/1997 pentru abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României emite următoarea ordonanță:

Art. 1. — (1) Prevederile prezentei ordonanțe se aplică în cazul transferului total sau parțial al dreptului de proprietate asupra acțiunilor sau părților sociale emise de o societate comercială, persoană juridică română, indiferent de forma de proprietate.

(2) Prin transfer al dreptului de proprietate se înțelege schimbarea proprietarului sau a acționarului principal la o societate comercială, care decide în privința activității societății comerciale în cauză.

(3) Se consideră transfer al dreptului de proprietate și cazul în care înstrăinarea acțiunilor se face către mai multe persoane, fiecare ajungând în acest fel să dețină pachetul

de control, reprezentând acțiuni aferente unei cote de cel puțin 1/3 din capitalul social.

Art. 2. — Prevederile prezentei ordonanțe se aplică în cazul în care transferul dreptului de proprietate se efectuează în baza unui contract de vânzare-cumpărare, a unui act de donație sau în urma unei fuziuni.

Art. 3. — În cazul transferului total sau parțial al dreptului de proprietate asupra unei societăți comerciale, noul proprietar preia drepturile și obligațiile existente în momentul transferului, cu privire la:

a) contractul colectiv de muncă și alte acorduri și înțelegeri existente între sindicat și patronatul societății comerciale;

b) contractele individuale de muncă;

c) alte dispoziții privind condițiile de muncă și salarizare.

Art. 4. — (1) Drepturile și obligațiile salariaților nu pot fi modificate unilateral pe întreaga durată de valabilitate a contractului colectiv de muncă ale cărui prevederi sunt în vigoare la data efectuării transferului dreptului de proprietate.

(2) Prin acord între noul proprietar sau reprezentanți ai acestora, după caz, clauzele contractului colectiv de muncă valabil în momentul efectuării transferului dreptului de proprietate pot fi renegociate.

(3) La data expirării contractului colectiv de muncă valabil în momentul efectuării transferului dreptului de proprietate, părțile vor renegocia clauzele acestuia, în condițiile legii.

Art. 5. — În cazul în care după efectuarea transferului dreptului de proprietate, din cauze de ordin tehnic sau economic, noul proprietar decide restructurarea societății comerciale cu implicații în structura și în numărul personalului angajat, acesta este obligat să comunice reprezentanților salariaților programul de restructurare și să le aducă la cunoștință măsurile care îi afectează pe salariați. Procedura de informare a reprezentanților salariaților este cea prevăzută de lege sau, după caz, de contractele colective de muncă.

Art. 6. — (1) În cazul transferului dreptului de proprietate, parțial sau total, asupra acțiunilor gestionate de Fondul Proprietății de Stat, acesta și cumpărătorul au obligația, sub sancțiunea nulității contractului, să înscrie în contractul de vânzare-cumpărare clauze referitoare la situația personalului și la menținerea sau disponibilizarea acestuia. Părțile au obligația de a încheia contractul de vânzare-cumpărare cu respectarea tuturor prevederilor cuprinse în lege, în contractul colectiv de muncă, precum și în alte acorduri încheiate între sindicat și patronatul societății comerciale.

(2) Dacă pe parcursul negocierilor, Fondul Proprietății de Stat convine cu cumpărătorul aplicarea unui program de restructurare a societății comerciale, care presupune și măsuri de disponibilizare a personalului, ce urmează a fi luate după transferul dreptului de proprietate asupra acțiunilor, este obligatorie informarea reprezentanților salariaților și includerea în contractul de vânzare-cumpărare a unor

clauze privind acordarea de despăgubiri persoanelor disponibilizate, al căror quantum se stabilește în limitele prevăzute de legislația privind concedierile colective și plățile compensatorii. Procedura de informare a reprezentanților salariaților este cea prevăzută de lege sau, după caz, de contractele colective de muncă.

(3) În cazul vânzării de active de către societățile comerciale la care statul are calitatea de acționar majoritar, este obligatorie includerea în contractul de vânzare-cumpărare a unor clauze care să asigure menținerea totală sau parțială a locurilor de muncă, după efectuarea transferului dreptului de proprietate.

Art. 7. — (1) După efectuarea transferului dreptului de proprietate, dacă salariații care dețin acțiuni la respectiva societate comercială își pierd această calitate, în conformitate cu prevederile art. 129, art. 130 și ale art. 135 din Codul muncii, aceștia își păstrează integral drepturile ce decurg din calitatea lor de acționari.

(2) Persoanele care pierd calitatea de salariat și care au cumpărat acțiuni prin intermediul Programului Asociației Salariaților sau prin intermediul procedurilor dobândite cu titlu gratuit prin efectuarea schimbului carnetelor cu certificate de proprietate și/sau cupoane nominative de privatizare, cât și pe cele pe care le-au subscris, dacă rămân membri ai respectivei asociații.

(3) În cazul în care salariații prevăzuți la alin. (2) renunță la calitatea de membri ai asociației, își păstrează dreptul de proprietate asupra acțiunilor dobândite cu titlu gratuit, precum și asupra celor achitate până în momentul pierderii calității de salariat al respectivei societăți comerciale. Acțiunile neachitate și care devin în acest fel disponibile se redistribuie celorlalți membri ai asociației, conform hotărârii luate în acest sens de adunarea generală a asociației și cu respectarea prevederilor legale.

Art. 8. — Prevederile prezentei ordonanțe nu se aplică în cazul dobândirii dreptului de proprietate prin executarea unei hotărâri judecătorești definitive și nici în cazul dobândirii acestui drept în urma participării la achiziții de active organizate în executarea procedurilor de lichidare voluntară sau judiciară, după caz.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:
Ministru de stat, ministrul reformei,
Ulm Spineanu
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Mircea Ciumara
Ministrul muncii și protecției sociale,
Alexandru Athanasiu

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

**pentru modificarea și completarea reglementărilor
privind formarea și utilizarea resurselor derulate prin trezoreria statului**

În temeiul prevederilor art. 107 alin. (1) și (3) din Constituție și ale art. 1 lit. a) din Legea nr. 134/1997 pentru abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României emite următoarea ordonanță:

Art. I. — Ordonanța Guvernului nr. 66/1994 privind formarea și utilizarea resurselor derulate prin trezoreria statului, aprobată prin Legea nr. 128/1994 și republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 29 din 21 februarie 1997, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 3 alineatul penultim se abrogă.**2. La articolul 7, după alineatul 3 se introduc două alineate noi cu următorul cuprins:**

„Dobânda pentru disponibilitățile trezoreriei statului folosite la finanțarea temporară a deficitului bugetului de stat din anul precedent și din anul curent se calculează lunar la nivelul dobânzii medii plătite de trezoreria statului pentru disponibilitățile și depozitele păstrate în contul general al trezoreriei statului și se plătește la termenul stabilit de Ministerul Finanțelor.

La disponibilitățile păstrate în contul general al trezoreriei statului, provenite din contravaloarea în lei a împrumuturilor guvernamentale externe, se aplică dobânda la nivelul taxei oficiale a scontului a Băncii Naționale a României.“

3. La articolul 7, după ultimul alineat, se introduce un nou alineat care va avea următorul cuprins:

„Diferențele constatate la calculul dobânzilor, de încasat și de plătit la și din contul general al trezoreriei statului, aferente disponibilităților și depozitelor în contul general al trezoreriei statului, care privesc exerciții financiare anuale anterioare exercițiului curent, se anulează.“

4. Articolul 9 va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — Ministerul Finanțelor elaborează bilanțul general al trezoreriei statului în structura stabilită de acesta.

Bilanțul anual, împreună cu contul de execuție a bugetului de venituri și cheltuieli al trezoreriei statului, se prezintă Guvernului pentru aprobare, până la data de 31 mai a anului următor celui de execuție.“

5. La articolul 10 alineatul 5 va avea următorul cuprins:

„În cheltuielile bugetului trezoreriei statului se pot prevedea și cheltuieli de capital pentru achiziții de bunuri de natura mijloacelor fixe, inclusiv cele privind montarea acestora,

necesare desfășurării activității Ministerului Finanțelor și unităților sale teritoriale.“

6. La articolul 10, alineatul 9 va avea următorul cuprins:

„Excedentul anual rezultat din execuția bugetului trezoreriei statului, ca diferență între veniturile încasate și plățile efectuate, se reportează în anul imediat următor ca resursă a trezoreriei statului și se utilizează, după scăderea creanțelor trezoreriei statului devenite insolvabile, în principal, pentru serviciul datoriei publice externe“.

7. La articolul 11 se introduc două alineate care vor avea următorul cuprins:

„Creanțele trezoreriei statului, se prescriu în termen de 10 ani de la crearea lor.

Creanțele trezoreriei statului, devenite insolvabile pe bază de hotărâri definitive ale instanțelor de judecată, inclusiv cheltuielile de judecată, se suportă în condițiile prevăzute la art. 10 alin. 9 din prezenta ordonanță.“

8. La articolul 12, alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Efectuarea de către instituțiile publice de încasări și plăți în conturi deschise în afara contului general al trezoreriei statului ori în alte conturi decât cele stabilite prin prezenta ordonanță constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 600.000 lei la 2.000.000 lei, limite care se pot actualiza prin hotărâre a Guvernului.“

Art. II. — Prevederile art. III, punctul 2 din Ordonanța Guvernului nr. 6/1995 privind aprobarea efectuării unor cheltuieli din bugetul de stat și a regularizării diferențelor de curs valutar și de preț înregistrate din decontarea importurilor critice finanțate din împrumuturile externe guvernamentale, aprobată prin Legea nr. 57/1995 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 20 din 31 ianuarie 1995, se abrogă.

Art. III. — Ordonanța Guvernului nr. 66/1994 privind formarea și utilizarea resurselor derulate prin trezoreria statului, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările și completările din prezenta ordonanță, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Mircea Ciumara

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

**pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 65/1994
privind organizarea activității de expertiză contabilă și a contabililor autorizați**

În temeiul prevederilor art. 107 alin. (1) și (3) din Constituția României, precum și ale art. 1 lit. i) din Legea nr. 134/1997 pentru abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României emite următoarea ordonanță:

Articol unic. — Articolul 14 din Ordonanța Guvernului nr. 65/1994 privind organizarea activității de expertiză contabilă și a contabililor autorizați, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243 din 30 august 1994, aprobată și modificată prin Legea nr. 42/1995, se completează cu un nou alineat, care va avea următorul cuprins:

„Art. 14 — Onorariile stabilite pentru expertizele contabile dispuse în cursul procesului penal, din oficiu, potrivit

art. 116 din Codul de procedură penală, în cauzele privind infracțiunile de corupție, crimă organizată și alte cauze cu consecințe deosebit de grave, vor fi avansate de la bugetul statului de Ministerul Finanțelor, prin direcțiile finanțelor publice și controlului financiar de stat județene ori a municipiului București, urmând a se recupera ulterior, conform hotărârii judecătorești definitive, ce se va comunica în acest scop și autorității care a efectuat plata.“

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Mircea Ciumara
p. Ministrul de interne,
Teodor Zaharia,
secretar de stat
p. Ministrul justiției,
Dinu Ianculescu,
secretar de stat

București, 28 august 1997.
Nr. 50.

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

privind operațiunile de leasing și societățile de leasing

În temeiul art. 107 alin. (1) și (3) din Constituția României și al art. 1 lit. c) din Legea nr. 134/1997 pentru abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României emite următoarea ordonanță:

CAPITOLUL I
Dispoziții generale

Art. 1. — Prezenta ordonanță se aplică operațiunilor de leasing în care o parte, denumită *locator*, se angajează la indicația unei alte părți, denumită *utilizator*, să cumpere de la un terț și să confere folosința și posesia unui bun mobil sau imobil, în scopul exploatarea sale comerciale sau pentru consumul final.

Operațiunile de leasing au ca obiect:

a) utilizarea echipamentului industrial;

b) utilizarea bunurilor imobile cu destinație comercială sau industrială, achiziționate sau construite de o societate de leasing, denumită în continuare societate imobiliară pentru comerț și industrie — SICOMI;

c) utilizarea fondului de comerț sau a unuia din elementele sale necorporale;

d) utilizarea bunurilor de folosință îndelungată și a imobilelor cu destinație de locuință, pentru persoanele fizice, cu respectarea prevederilor legale privind protecția consumatorului.

Nu pot fi utilizate în sistem de leasing:

a) bunurile ce fac obiectul unei concesiuni;

b) înregistrările pe bandă audio și video, piesele de teatru, manuscrisele și brevetele.

Art. 2. — Pentru efectuarea unei operațiuni de leasing, orice persoană fizică sau juridică poate formula unei societăți de leasing o ofertă fermă, însoțită de lista de bunuri pe care intenționează să le utilizeze, precum și de acte din care să rezulte situația sa financiară.

Art. 3. — În scopul finalizării unei operațiuni de leasing, utilizatorul are dreptul de a-și alege furnizorul, cu excepția cazului în care societatea de leasing are și calitatea de furnizor, precum și societatea care va asigura bunul, cu acordul societății de leasing.

CAPITOLUL II

Obligațiile părților în cadrul unei operațiuni de leasing

Art. 4. — Societatea de leasing, în calitate de locator, este obligată:

a) să asigure utilizatorului posibilitatea de a negocia cu un furnizor de bunuri contractul de vânzare-cumpărare având ca obiect bunul care urmează a fi utilizat, afară de cazul în care societatea de leasing are și calitatea de furnizor;

b) să încheie un contract de vânzare-cumpărare cu furnizorul desemnat de utilizator, în condițiile expres formulate de către acesta;

c) să încheie un contract de leasing cu utilizatorul și să confere acestuia, în temeiul contractului de leasing, toate drepturile derivând din contractul de vânzare-cumpărare, cu excepția dreptului de dispoziție;

d) să confere utilizatorului un drept de folosință asupra bunului achiziționat;

e) să respecte, la expirarea contractului de leasing, dreptul de opțiune al utilizatorului, ce constă în posibilitatea de a solicita achiziționarea bunului, restituirea acestuia sau prelungirea contractului de leasing;

f) să garanteze pe utilizator de evicțiune din partea oricărei persoane fizice sau juridice, care ar pretinde un drept de proprietate sau un alt drept real asupra bunului utilizat în sistem de leasing.

Art. 5. — Utilizatorul se obligă:

a) să primească bunul la termenul stipulat în contractul de vânzare-cumpărare și în contractul de leasing;

b) să nu încheie un contract de sublocăție privind bunul care i-a fost încredințat, fără acordul societății de leasing;

c) să efectueze plățile cu titlu de redevență, în cuantumul valoric stabilit și la datele fixate în contractul de leasing; redevența plătită va fi calculată ținând seama de o marjă de profit și de amortizarea integrală a bunului sau cel puțin a unei părți din valoarea de intrare a acestuia; în acest caz, regimul de amortizare va fi stabilit de părți de comun acord, în funcție de natura bunului și valoarea sa de intrare, în conformitate cu Legea nr. 15/1994 privind amortizarea capitalului imobilizat în active corporale și necorporale, cu modificările ulterioare;

d) să suporte cheltuielile de întreținere și să plătească primele de asigurare în legătură cu bunul utilizat;

e) să își asume toate riscurile în caz de distrugere sau avariere a bunului utilizat, prin fapta proprie sau a prepușilor săi, ori din cauze fortuite, și să continue plățile cu titlu

de redevență până la achitarea integrală a valorii contractului de leasing;

f) să apere în raporturile cu terțe persoane dreptul de proprietate al societății de leasing asupra bunului ce face obiectul utilizării, în baza unui mandat conferit prin contractul de leasing.

Art. 6. — În cazul în care, la expirarea contractului de leasing, utilizatorul își exprimă intenția de a cumpăra bunul, societatea de leasing trebuie să aibă în vedere vărsămintele efectuate anterior cu titlu de redevență, precum și valoarea reziduală a bunului, dacă în contract s-a prevăzut un termen de utilizare ce corespunde amortizării integrale.

Art. 7. — Dreptul de opțiune constând în achiziția bunului, conform art. 4 lit. e) din prezenta ordonanță, se poate exercita și până la expirarea contractului de leasing, dacă utilizatorul formulează o ofertă fermă și irevocabilă de cumpărare.

Art. 8. — Drepturile reale ale locatorului asupra bunului utilizat în baza unui contract de leasing sunt opozabile judecătorului sindic, în situația în care utilizatorul se află în reorganizare sau lichidare judiciară, în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 64/1995, cu modificările ulterioare.

Dispozițiile alineatului precedent se aplică și lichidatorului numit potrivit Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, cu modificările ulterioare, dacă utilizatorul se află în dizolvare și lichidare.

CAPITOLUL III

Răspunderea părților

Art. 9. — În cazul în care utilizatorul refuză să primească bunul la termenul stipulat în contractul de vânzare-cumpărare sau în situația în care se află în stare de lichidare judiciară, societatea de leasing are dreptul de a rezilia unilateral contractul de leasing cu daune-interese.

Societatea de leasing nu răspunde pentru cazul în care bunul ce face obiectul contractului de leasing nu este livrat utilizatorului.

Art. 10. — Cu excepția unei prevederi contrare, în cazul în care utilizatorul nu își execută obligația de plată a redevenței, societatea de leasing are dreptul de a rezilia contractul de leasing, cu obligația utilizatorului la restituirea bunului și la plata ratelor scadente și nerambursate, cu daune-interese. Daunele-interese cuprind cuantumul valoric al redevenței care a rămas de plătit până la expirarea contractului de leasing.

Art. 11. — Nerespectarea dreptului de opțiune al utilizatorului obligă societatea de leasing la plata de daune, care vor fi egale cu valoarea reziduală a bunului, dacă a fost amortizat integral, sau cu valoarea sa de circulație, calculată la data expirării contractului de leasing.

Art. 12. — În cazul vânzării bunurilor ce fac obiectul contractului de leasing, până la expirarea termenului contractual, cumpărătorul este legat de aceleași obligații ca și vânzătorul, ce rămâne garant al îndeplinirii acestor obligații față de utilizator.

Art. 13. — Din momentul încheierii contractului de leasing și până la expirarea acestuia și reintrarea în posesie, societatea de leasing, în calitate de locator, este exonerată

de orice răspundere față de terți, pentru prejudiciile provocate de bunurile ce fac obiectul folosinței și posesiei la utilizator.

CAPITOLUL IV Societăți de leasing

Art. 14. — Activitatea de leasing este autorizată de către Ministerul Finanțelor pentru societăți comerciale înființate potrivit Legii nr. 31/1990, cu modificările ulterioare.

Sunt autorizate să efectueze operațiuni de leasing:

a) societățile comerciale care au ca obiect de activitate leasing-ul echipamentului industrial, al bunurilor de folosință îndelungată și al imobilelor cu destinație comercială sau industrială, al imobilelor cu destinație de locuință ori leasing-ul fondului de comerț sau al unuia dintre elementele sale corporale, denumite *societăți de leasing generale*;

b) societățile comerciale înființate de către societăți producătoare de echipament industrial sau bunuri industriale cu destinație finală, fără a consuma substanța lor, denumite *societăți integrate*;

c) societățile comerciale care au ca obiect de activitate achiziția sau construcția de imobile cu destinație comercială sau industrială, cu scopul utilizării sau vânzării lor, denumite *societăți imobiliare pentru comerț și industrie* — SICOMI.

Art. 15. — În cadrul Ministerului Finanțelor se înființează Oficiul pentru operațiuni de leasing, la care societățile de leasing sunt obligate să se înregistreze în termen de 15 zile de la data la care au obținut certificatul de înmatriculare.

Art. 16. — Societățile de leasing vor transmite anual Oficiului pentru operațiuni de leasing o copie a bilanțului financiar-contabil și a contului de profit și pierderi.

Art. 17. — La sfârșitul fiecărui an financiar-contabil societățile de leasing vor fi obligate să constituie din beneficiile realizate un fond de rezervă care să reprezinte cel puțin 10% din capitalul lor social.

CAPITOLUL V Contravenții și sancțiuni

Art. 18. — În cazul nerespectării dispozițiilor prevăzute la art. 14, societatea de leasing responsabilă nu va mai avea dreptul să efectueze operațiuni de leasing până la obținerea avizului Ministerului Finanțelor și va fi obligată la plata unei amenzi reprezentând cel puțin 10% din valoarea contractelor perfectate.

Constatarea contravenției și aplicarea sancțiunii prevăzute la alineatul precedent se fac de către organele teritoriale ale Ministerului Finanțelor.

Împotriva procesului-verbal de constatare, societatea de leasing afectată se poate adresa cu plângere la instanța în raza căreia s-a săvârșit contravenția, conform legii.

CAPITOLUL VI

Publicitatea operațiunilor de leasing în materie mobilă și imobiliară

Art. 19. — Contractele de leasing care au ca obiect utilizarea bunurilor imobile, vor fi înscrise în Carte funciară — partea a III-a, din registrul cadastral de publicitate imobiliară

de la biroul judecătoresc în a cărei rază teritorială de activitate este situat bunul respectiv.

În cazul în care intervin schimbări în ceea ce privește sediul utilizatorului sau al locatorului, ori schimbări cu privire la situația juridică reală a bunului, societatea de leasing și utilizatorul trebuie să procedeze la rectificare în Cartea funciară și la Oficiul Registrului comerțului.

Dacă formalitățile de publicitate prevăzute la alin. 1 și 2 nu au fost îndeplinite, societatea de leasing nu poate opune creditorilor săi contractul încheiat cu utilizatorul.

Art. 20. — Dispozițiile prevăzute la art. 19 se aplică în mod corespunzător și contractelor de leasing care au ca obiect bunuri mobile. În acest caz, la judecătoria în raza căreia își are sediul principal (real) societatea de leasing, se va deschide un registru special pentru înscrierea contractelor de leasing având ca obiect bunuri mobile. De asemenea, utilizatorul are obligația de a inscripționa bunul, în care va include elementele de identificare ale societății de leasing, inclusiv dreptul de proprietate.

CAPITOLUL VII Dispoziții speciale

Art. 21. — Societățile comerciale care efectuează operațiuni de leasing, precum și societățile comerciale care utilizează bunuri mobile sau imobile în sistem de leasing sunt obligate să înscrie în evidențele lor contabile următoarele date:

a) valoarea bunurilor la momentul semnării contractului;

b) suma totală a ratelor aferente contractului într-un an fiscal, inclusiv quantumul lor indexat, dacă părțile au prevăzut în contract reevaluarea periodică a ratelor;

c) plata amortismentelor; plata acestora se înscrie numai la utilizator;

d) evaluarea la data închiderii bilanțului contabil a ratelor rămase de rambursat.

Operațiunile vor fi evidențiate în mod distinct, după natura bunului închiriat.

CAPITOLUL VIII

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 22. — Dispozițiile prezentei ordonanțe se aplică și în situația în care o persoană juridică își vinde echipamentul industrial unei societăți de leasing, pentru a-l utiliza în sistem de leasing, cu obligația de răscumpărare.

Art. 23. — Echipamentul industrial sau construcțiile pot fi utilizate în sistem de leasing de către mai multe societăți comerciale, dacă între acestea s-a încheiat un contract în scopul realizării unei investiții sau al folosinței lor comune.

Art. 24. — Societățile imobiliare pentru comerț și industrie — SICOMI — care perfectează un contract de leasing având ca obiect utilizarea unei construcții sau realizarea și utilizarea unei construcții, pot conveni următoarele:

a) acordarea dreptului de folosință sau achiziția terenului pe care se efectuează lucrarea de către antreprenor;

b) achiziția irevocabilă a construcției de către utilizator la expirarea contractului de leasing.

Art. 25. — Bunurile mobile care sunt importate în scopul utilizării în sistem de leasing se încadrează în regimul bunurilor admise temporar la import, fără plata taxelor vamale.

În cazul achiziționării bunurilor importate în sistem de leasing, conform termenului convenit de părți, în baza contractului de leasing, cumpărătorul este obligat să achite taxa vamală calculată la valoarea bunului din

momentul vânzării, în baza declarației vamale de import definitiv.

În cazul în care, la expirarea contractului de leasing, utilizatorul nu și-a exercitat dreptul de opțiune privind prelungirea contractului sau achiziția bunului, iar bunul nu a fost restituit, autoritățile vamale vor încasa taxele vamale aferente valorii inițiale a bunului în valută, transformată în lei, la cursul de schimb în vigoare la data constatării.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:
Ministru de stat, ministrul reformei,
Ulm Spineanu
Președintele Agenției Naționale pentru Privatizare,
Valentin M. Ionescu
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Mircea Ciumara

București, 28 august 1997.
Nr. 51.

GUVERNUL ROMÂNIEI
ORDONANȚĂ
privind regimul juridic al francizei

În temeiul prevederilor art. 1 lit. c) din Legea nr. 134/1997 pentru abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,
Guvernul României emite următoarea ordonanță:

CAPITOLUL I
Dispoziții generale

Art. 1. — *Franciza* este un sistem de comercializare a produselor, serviciilor sau tehnologiilor, bazat pe o colaborare strânsă și continuă între persoane fizice sau juridice, independente din punct de vedere financiar, prin care o persoană, denumită francizor, acordă unei alte persoane, denumită beneficiar, dreptul de a exploata o afacere, un produs sau un serviciu.

Art. 2. — În prezenta ordonanță, noțiunile de mai jos se definesc astfel:

- a) *Francizorul* este un comerciant care:
- este titularul drepturilor asupra unei mărci înregistrate; drepturile trebuie să fie exercitate pe o durată cel puțin egală cu durata contractului de franciză;
 - oferă un ansamblu de produse și/sau servicii și/sau tehnologii;
 - asigură beneficiarului o pregătire inițială pentru exploatarea mărcii înregistrate;
 - utilizează personal și mijloace financiare pentru promovarea mărcii sale, a cercetării și inovației, asigurând dezvoltarea și viabilitatea produsului.

b) *Beneficiarul* este un comerciant, persoană fizică sau juridică, selecționat de francizor, care aderă la principiul

omogenității rețelei de franciză, așa cum este ea definită de către francizor.

c) *Know-how-ul* este un ansamblu de informații practice, nebrevetate, rezultând din experiența francizorului și verificate de către acesta.

Know-how-ul, în ansamblul său, în configurația și asamblarea practică a componentelor sale, nu trebuie să fie accesibil unei terțe persoane decât cu acordul francizorului și trebuie să includă o informație esențială în legătură cu:

- prezentarea produselor în vederea vânzării;
- transformarea produselor în legătură cu prestarea de servicii;
- relațiile cu clientela;
- gestiunea administrativă și financiară.

Know-how-ul trebuie să fie util beneficiarului pentru a permite, la data încheierii contractului, îmbunătățirea poziției concurențiale.

d) *Rețeaua de franciză* cuprinde un ansamblu de rapoarte contractuale între un francizor și mai mulți beneficiari, în scopul promovării unei tehnologii, a unui produs sau serviciu, precum și pentru dezvoltarea producției și distribuției unui produs sau serviciu.

CAPITOLUL II

Principii generale

Secțiunea I

Relațiile precontractuale; relațiile postcontractuale

Art. 3. — Faza precontractuală are ca scop să permită fiecărei părți să-și confirme decizia de a colabora.

Francizorul furnizează viitorului beneficiar informații care îi permit acestuia să participe, în deplină cunoștință de cauză, la derularea contractului de franciză.

Francizorul se obligă, în special, să furnizeze beneficiarului informații despre:

- experiența dobândită și transferabilă;
- condițiile financiare ale contractului, respectiv redevența inițială sau taxa de intrare în rețea, redevențele periodice, redevențele din publicitate, determinarea tarifelor privind prestările de servicii și tarifele privind produsele, serviciile și tehnologiile, în cazul clauzei obligațiilor contractuale de cumpărare;
- elementele care permit beneficiarului să facă calculul rezultatului previzionat și să-și întocmească planul financiar;
- obiectivele și aria exclusivității acordate;
- durata contractului, condițiile reînnoirii, rezilierii, cesiunii.

Secțiunea a II-a

Contractul de franciză

Art. 4. — Contractul de franciză trebuie să reflecte interesele membrilor rețelei de franciză, protejând drepturile de proprietate industrială sau intelectuală ale francizorului, prin menținerea identității comune și a reputației rețelei de franciză.

Art. 5. — (1) Contractul de franciză trebuie să definească, fără ambiguitate, obligațiile și responsabilitățile fiecărei părți, precum și orice alte clauze ale colaborării.

(2) Francizorul trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

- a) să dețină și să exploateze o activitate comercială, pe o anumită perioadă, anterior lansării rețelei de franciză;
- b) să fie titularul drepturilor de proprietate intelectuală și/sau industrială;
- c) să asigure beneficiarilor săi o pregătire inițială, precum și asistență comercială și/sau tehnică permanentă, pe toată durata existenței drepturilor contractuale.

(3) Beneficiarul trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

- a) să dezvolte rețeaua de franciză și să mențină identitatea sa comună, precum și reputația acesteia;
- b) să furnizeze francizorului orice informație de natură a facilita cunoașterea și analiza performanțelor și a situației reale financiare, pentru a asigura o gestiune eficientă în legătură cu franciza;
- c) să nu divulge la terțe persoane know-how-ul furnizat de către francizor, atât pe toată durata contractului de franciză, cât și ulterior.

Art. 6 — Contractul de franciză trebuie să cuprindă clauze privind următoarele:

- drepturile francizorului;
- drepturile beneficiarului;
- bunurile și/sau serviciile și/sau tehnologiile furnizate beneficiarului;
- obligațiile francizorului și ale beneficiarului;
- condițiile financiare pentru beneficiar;

- durata contractului;
- condițiile de reînnoire a contractului, dacă este cazul;
- condițiile în care vor putea să opereze cesiunea sau transferul drepturilor decurgând din contract și condițiile de preempțiune ale francizorului;

— condițiile de utilizare de către beneficiar a însemnelor distinctive aparținând francizorului: firma, emblema, marca de fabrică sau de comerț, marca, sigla etc.;

- dreptul francizorului de a dezvolta obiectul francizei;
- rezilierea contractului;
- recuperarea, de către francizor, a oricărui element corporal sau necorporal care-i aparține, în caz de încetare a contractului înainte de termenul de scadență prevăzut;
- descrierea know-how-lui ce va fi realizată potrivit contractului de franciză, într-un document separat sau în oricare altă formă adaptată.

Art. 7. — (1) Contractul de franciză va respecta următoarele principii:

- termenul va fi fixat astfel încât să permită beneficiarului amortizarea investițiilor specifice francizei;
- francizorul va înștiința pe beneficiar cu un preaviz suficient de mare asupra intenției de a nu reînnoi contractul la data expirării sau de a nu semna un nou contract;
- în cadrul clauzelor de reziliere, se vor stabili în mod clar circumstanțele care pot să determine o reziliere fără preaviz;

— condițiile în care va putea să opereze cesiunea drepturilor decurgând din contract vor fi cu claritate precizate, în special condițiile de desemnare a unui succesor;

— dreptul de preempțiune va fi prevăzut, dacă interesul menținerii sau dezvoltării rețelei de franciză necesită recunoașterea acestui drept;

— clauzele de nonconurență vor fi cuprinse în contract, pentru protejarea know-how-ului;

— obligațiile financiare ale beneficiarului vor fi cu claritate precizate și vor fi determinate astfel încât să favorizeze atingerea obiectivelor comune.

(2) Prin contractul de franciză, francizorul controlează respectarea tuturor elementelor constitutive ale imaginii mărcii.

Marca francizorului, simbol al identității și al renumelui rețelei de franciză constituie garanția calității produsului/serviciului/tehnologiei furnizate consumatorului. Această garanție este asigurată prin transmiterea și prin controlul respectării know-how-lui, furnizarea unei game omogene de produse și/sau servicii și/sau tehnologii.

Francizorul se asigură că beneficiarul, printr-o publicitate adecvată, face cunoscut că este o persoană independentă din punct de vedere financiar în raport cu francizorul sau cu alte persoane.

(3) Dreptul care se transferă obligă beneficiarul la plata unei redevențe și îl autorizează să utilizeze marca produselor și/sau serviciilor, și/sau tehnologiilor, know-how-ul ori o altă experiență deosebită de franciză, precum și orice alte drepturi de proprietate intelectuală sau industrială, după caz, susținut permanent de asistența comercială și/sau tehnică a francizorului, pe toată durata de valabilitate a contractului de franciză.

Art. 8. — În temeiul relațiilor lor contractuale, francizorul și beneficiarul se obligă să acționeze în mod echitabil.

Francizorul va notifica în scris beneficiarului orice încălcare a obligațiilor contractuale și îi va acorda un termen rezonabil de remediere.

Art. 9. — La încetarea relațiilor contractuale, relațiile postcontractuale se vor baza pe regulile unei concurențe loiale. Francizorul poate să impună obligații ferme fostului beneficiar, asigurând astfel:

— protejarea caracterului confidențial al afacerii și, în special, neutilizarea know-how-ului de către o rețea concurentă;

— deschiderea unui nou punct de vânzare în zona în care operează fostul beneficiar.

Secțiunea a III-a
Contractul de exclusivitate

Art. 10. — În cazul în care francizorul propune semnarea unui contract de exclusivitate, vor fi respectate următoarele reguli:

— dacă este încasată o taxă de intrare în rețeaua de franciză, la semnarea contractului de franciză, suma privind drepturile de exclusivitate, prevăzută în contract, este proporțională cu taxa de intrare și se adaugă acesteia;

— în lipsa taxei de intrare, modalitățile de rambursare a taxei de exclusivitate sunt precizate în cazul rezilierii contractului de franciză;

— taxa de exclusivitate poate să fie destinată pentru a acoperi o parte a cheltuielilor necesare implementării francizei și/sau pentru a delimita zona și/sau pentru know-how-ul transmis;

— contractul de exclusivitate trebuie să prevadă o clauză de reziliere, convenabilă ambelor părți;

— durata este determinată în funcție de caracteristicile proprii fiecărei francize.

Art. 11. — Francizorul poate să impună o clauză de nonconcurență și de confidențialitate, pentru a împiedica întrăinarea know-how-ului transmis pe durata contractului de exclusivitate.

Secțiunea a IV-a
Raporturile între părți în rețeaua de franciză

Art. 12. — În temeiul relațiilor contractuale cu beneficiarii săi, francizorul va întemeia o rețea de franciză, care trebuie exploatată după anumite metode, astfel încât să permită păstrarea identității și a renumelui rețelei de franciză, pentru care francizorul este garant.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Art. 13. — Rețeaua de franciză este formată din francizor și din beneficiari. Prin organizare și dezvoltare rețeaua de franciză trebuie să contribuie la ameliorarea producției și/sau distribuției de produse și/sau prestări de servicii, cu o distribuire echitabilă a profitului care rezultă.

CAPITOLUL III
Publicitate și selecție

Art. 14. — Publicitatea pentru selecționarea beneficiarilor trebuie să fie lipsită de orice ambiguitate și să nu conțină informații eronate.

Art. 15. — Orice document publicitar, care prezintă direct sau indirect rezultatele financiare previzionate ale unui beneficiar, va trebui să fie obiectiv și verificabil.

Art. 16. — Pentru ca viitorul beneficiar să se poată angaja în afacere în perfectă cunoștință de cauză, francizorul îi va furniza o copie a codului deontologic, precum și o informație completă și scrisă privind clauzele contractului de franciză, într-un interval de timp rezonabil, înainte de semnarea acestuia.

Art. 17. — Francizorul selecționează și nu acceptă decât beneficiarul care, după o cercetare corespunzătoare, face dovada competențelor solicitate, respectiv: calități personale și capacitate financiară pentru exploatarea afacerii.

Francizorul, în calitate de inițiator și garant al rețelei de franciză, trebuie să vegheze la păstrarea identității și a reputației rețelei de franciză.

CAPITOLUL IV
Sanțiuni și contravenții

Art. 18. — Contractul de franciză se perfectează în conformitate cu reglementările legale privind protecția proprietății intelectuale și industriale. Sanțiunile pentru nerespectarea contractului de franciză vor fi reglementate cu ocazia încheierii fiecărui contract și sunt adaptate specificului său.

CAPITOLUL V
Dispoziții finale

Art. 19. — Contractele de franciză vor fi întocmite cu respectarea codului deontologic aprobat de Asociația Română de Franciză.

Art. 20. — În orice situație, părțile își vor soluționa litigiile pe cale amiabilă, prin comunicare și negociere directă, ori pe cale arbitrală sau la instanțele judecătorești.

Contrasemnează:
Ministru de stat, ministrul reformei,
Ulm Spineanu
Președintele
Agenției Naționale pentru Privatizare,
Valentin M. Ionescu
Ministru de stat,
ministrul industriei și comerțului,
Călin Popescu-Tăriceanu

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996

În temeiul art. 107 alin. (1) și (3) din Constituția României și al art. 1 lit. a) din Legea nr. 134/1997 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României emite următoarea ordonanță:

Art. I. — Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 31 ianuarie 1996, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, și cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Titlul I va avea următorul cuprins:

„Dispoziții generale“

2. Capitolul I va avea următorul titlu:

„Creanța bugetară. Modalități de realizare“

3. Articolul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — Creanțele constând în impozite, taxe, contribuții, amenzi și alte sume care reprezintă resurse financiare publice, potrivit Legii privind finanțele publice nr. 72/1996, sunt creanțe bugetare care se execută potrivit dispozițiilor prezentei ordonanțe.“

4. După articolul 6 se introduce un nou articol 6¹, care va avea următorul cuprins:

„Art. 6¹. — Plata obligațiilor bugetare se face în lei, dacă legea nu prevede altfel.“

5. Articolul 8 alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Plata obligațiilor bugetare se face distinct, pentru fiecare sumă datorată în parte, în contul bugetar corespunzător, în ordinea vechimii acestora, astfel:

a) obligațiile de plată restante în ordinea scadenței și majorările de întârziere aferente acestora, datorate potrivit legii;

b) obligațiile de plată curente datorate pentru primul termen de plată imediat următor;

c) obligațiile de plată cu termene de plată viitoare.“

6. Articolul 10 alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„Exercitarea căilor de atac la organele competente, de către plătitori, cu privire la stabilirea obligațiilor bugetare, nu suspendă obligația acestora de plată.“

Cu toate acestea, Ministerul Finanțelor, la cererea plătitorului, poate dispune, ținând seama de motivele invocate de acesta, suspendarea obligației de plată până la soluționarea primei căi de atac.“

7. După alineatul 2 al articolului 11 se introduce alineatul 3, care va avea următorul cuprins:

„Societățile bancare sunt obligate să vireze sumele reprezentând creanțe bugetare care au fost debitate din contul plătitorului, în contul bugetar corespunzător, în termenul prevăzut de dispozițiile legale aplicabile în materie.“

8. Articolul 12 alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„Prevederile alin. 1 se aplică și persoanelor care, potrivit legii, își asumă obligația de plată printr-un angajament de plată sau printr-un alt act, încheiate în formă autentică.“

9. Capitolul IV va avea următorul titlu:

„Majorări de întârziere și penalități“

10. După articolul 13 alineatul 2 se introduce un alineat care va avea următorul cuprins:

„Când o obligație bugetară se stinge prin compensare, majorările de întârziere pentru neplata acestei obligații se calculează până la data la care compensarea a devenit posibilă, potrivit legii.“

11. Articolul 13 alineatul 3 va avea următorul cuprins:

„Cota majorărilor de întârziere datorate pentru neplata la termen a obligațiilor bugetare se stabilește prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Finanțelor, corelată cu rata medie a dobânzii practicate pe piața interbancară, la care se pot adăuga cel mult 20 de puncte procentuale.“

12. După articolul 13 se introduce articolul 13¹, care va avea următorul cuprins:

„Art. 13¹. — Nevărsarea de către plătitorii obligațiilor bugetare a sumelor calculate și reținute la sursă de către aceștia, potrivit legii, se penalizează după cum urmează:

— cu 10% din suma reținută și nevărsată până la 30 de zile;

— cu 20% din suma reținută și nevărsată mai mult de 30 de zile.“

Penalitatea prevăzută la alineatul precedent se aplică de către organele competente, o singură dată pentru aceeași sumă reținută și nevărsată, iar aceasta nu înlătură obligația la plata majorărilor de întârziere, conform legii.“

13. Articolul 14 va avea următorul cuprins:

„Art. 14. — În cazul în care societățile bancare nu respectă obligațiile prevăzute la art. 11 alin. 3, majorările de întârziere datorate pentru neplata în termen, prevăzute la art. 13, sunt suportate de către acestea.“

14. Articolul 15 va avea următorul cuprins:

„Art. 15. — Nu se datorează majorări de întârziere pentru sumele datorate cu titlu de majorări, penalități și amenzi de orice fel, stabilite potrivit legii. De asemenea, nu se datorează majorări de întârziere la sumele reținute prin poprire pe salariu și pe pensia debitorului, din suma datorată.“

15. După articolul 16 alin. 1 se introduce un alineat, care va avea următorul cuprins:

„Pentru motive temeinice, înființarea măsurilor de asigurare poate fi cerută și în cazul în care creanțele bugetare urmează a se stabili în alt mod decât cel prevăzut la alin. 1, dispozițiile Codului de procedură civilă privind ordonanța președințială fiind aplicabile.“

16. Articolul 16 alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„Pentru acțiunile prevăzute la alin. 1 și 2 nu se datorează depunerea de cauțiuni.“

17. Articolul 22 va avea următorul cuprins:

„Art. 22. — Împotriva actelor de aplicare a măsurilor asigurătorii, cel interesat poate face contestație la instanța judecătorească competentă, dacă legea nu prevede altfel.“

18. Articolul 24 alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Pentru creanțele bugetare administrate de către Ministerul Finanțelor, precum și pentru cele gestionate de către instituțiile publice, constând în venituri stabilite prin lege, care constituie resurse ale bugetului de stat sau ale bugetelor locale, după caz, sunt abilitate să aducă la îndeplinire măsurile asigurătorii și să efectueze procedura de executare silită prevăzută de prezenta ordonanță, organele de specialitate ale direcțiilor generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene și a municipiului București și unitățile subordonate acestora, unitățile subordonate Direcției generale a vămilor numai pentru creanțele determinate în vamă, care sunt denumite în continuare *organe de executare*.

Creanțele trezoreriei statului, astfel cum sunt definite de reglementările legale în materie, se execută silit de către organele de specialitate competente să gestioneze bugetul trezoreriei statului.

Creanțele bugetare care se încasează, se administrează, se contabilizează și se utilizează de instituțiile publice, provenite din veniturile extrabugetare, precum și cele rezultate din raporturi juridice contractuale, se execută prin împuterniciți proprii, potrivit prevederilor prezentei ordonanțe.

În cazul în care instituțiile publice transmit spre executare silită organelor prevăzute la alin. 1, debite reprezentând venituri extrabugetare, sumele realizate astfel se fac venit la bugetul de stat sau la bugetul local, după caz.“

19. Articolul 26 va avea următorul cuprins:

„Art. 26. — Titlurile executorii, astfel cum sunt definite de reglementările legale în vigoare, emise de organele competente, care privesc creanțe bugetare, se transmit în termen de 30 zile de la emitere, spre executare silită, potrivit legii, organelor prevăzute la art. 24, în a căror rază teritorială își are sediul sau domiciliul debitorul ori unde acesta este luat în evidență fiscală.“

20. Articolul 27 alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Pentru efectuarea procedurii de executare silită este competent organul de executare în a cărei rază teritorială se găsesc bunurile urmăribile, coordonarea întregii executări revenind organului în a cărui rază teritorială își are sediul sau domiciliul sau unde este luat în evidență fiscală debitorul, după caz. În cazul în care executarea silită se face prin poprire, organul de executare coordonator poate proceda la aplicarea acestei măsuri de executare asupra terțului poprit, indiferent de locul unde își are sediul sau domiciliul.

Atunci când organul de executare coordonator constată că există pericolul evident de înstrăinare, substituie sau de sustragere de la executarea silită a bunurilor și veniturilor urmăribile ale debitorului, poate proceda la indisponibilizarea acestora, indiferent de locul în care se găsesc bunurile.“

21. Articolul 35 alineatul 1 litera a) va avea următorul cuprins:

„a) să intre în orice incintă de afaceri a debitorului, persoană juridică, sau în alte incinte unde acesta își păstrează bunurile, în scopul identificării bunurilor sau valorilor care pot fi executate silit;“

22. Articolul 37 va avea următorul cuprins:

„Art. 37. — Cheltuielile de executare silită a creanțelor bugetare se suportă din bugetul Ministerului Finanțelor, al Ministerului Muncii și Protecției Sociale sau al instituțiilor publice, după caz.“

23. Articolul 42 alineatul 5 va avea următorul cuprins:

„Poprirea se consideră înființată la data la care terțul poprit, prin înștiințarea trimisă organului de executare, confirmă că datorează sume de bani debitorului, sau la data expirării termenului prevăzut la alineatul precedent.“

24. Articolul 42 alineatul 7 va avea următorul cuprins:

„În cazul în care sumele datorate debitorului sunt poprite de mai mulți creditori, terțul poprit va anunța în scris despre aceasta pe creditori și va proceda la distribuirea sumelor potrivit ordinii de preferință prevăzute la art. 71.“

25. Articolul 43 alineatul 3 va avea următorul cuprins:

„În măsura în care este necesar, pentru achitarea sumei datorate, la data sesizării societății bancare, potrivit alin. 1, sumele existente, precum și cele provenite din încasările zilnice în conturile în lei și în valută sunt indisponibilizate. Din momentul indisponibilizării și până la achitarea integrală a obligațiilor bugetare, societatea bancară nu va face nici o plată care ar diminua suma supusă indisponibilizării, cu excepția sumelor necesare plății drepturilor salariale.“

26. Articolul 44 va avea următorul cuprins:

„Art. 44. — Dacă terțul poprit înștiințează organul de executare că nu datorează vreo sumă de bani debitorului urmărit sau nu respectă dispozițiile art. 42 alin. 6 și 7 și ale art. 43, precum și în cazul în care invocă alte neregularități în legătură cu drepturile și obligațiile părților privind înființarea popririi, instanța judecătorească în a cărei rază teritorială se află domiciliul sau sediul terțului poprit, la cererea organului de executare ori a altei părți interesate, pe baza probelor administrate, va pronunța menținerea sau desființarea popririi.

Judecata se face cu precădere.

Instanța poate aplica o amendă civilă de la 50.000 lei la 1.000.000 lei terțului poprit, în cazul în care acesta nu respectă obligațiile ce-i revin, potrivit legii, privind efectuarea înștiințărilor, reținerilor, precum și pentru neîndeplinirea oricărei alte obligații ce-i revine în legătură cu poprirea.“

27. După articolul 48 alineatul 1 se introduce un alineat cu următorul cuprins:

„În cazul în care bunurile sechestrate constau în sume în lei sau în valută, acestea se ridică și vor fi depuse, cel târziu a doua zi, la unitățile specializate.“

28. Articolul 52 va avea următorul cuprins:

„Art. 52. — O dată cu aplicarea sechestrului, organul de executare face și evaluarea bunurilor sechestrate.

Dacă evaluarea bunurilor sechestrate necesită cunoștințe de specialitate, organele de executare, după stabilirea unei valori estimative, pot utiliza pentru aceasta servicii prestate de organe sau persoane specializate, care nu se supun reglementărilor privind achizițiile publice. Despre aceasta va face mențiune în procesul-verbal de sechestru.

În cazul prevăzut la alin. 2, evaluarea se va face după întocmirea procesului-verbal de sechestru, documentul prin care se efectuează evaluarea constituind anexa la procesul-verbal de sechestru. O copie a acestui document se va comunica debitorului.“

29. Articolul 53 alineatul 2 se abrogă.**30. Articolul 58 alineatul 3 va avea următorul cuprins:**

„Organul de executare va întocmi un proces-verbal de identificare a bunului supus executării, dispozițiile art. 46 și 47 aplicându-se în mod corespunzător.“

31. Articolul 59 alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Organele de executare au obligația ca, de îndată ce au întocmit procesul-verbal de identificare a imobilului, să comunice debitorului o somație care va cuprinde toate datele de identificare a bunului, mențiunea că s-a luat măsura înscrierii somației în evidențele de publicitate imobiliară, precum și aceea că, dacă nu se face plata sumei datorate în termen de 5 zile, se va proceda la executarea silită a imobilului.“

32. Articolul 63 alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„După comunicarea somației și în tot cursul executării silită, organul de executare poate numi un administrator-sechestru, dacă această măsură este necesară pentru administrarea imobilului urmărit, a chiriilor, a arendeii și a altor venituri obținute din administrarea acestuia, inclusiv pentru apărarea în litigii privind imobilul respectiv.“

33. Articolul 65 alineatul 3 va avea următorul cuprins:

„Cu cel puțin 10 zile înainte de data fixată pentru ținerea licitației, organul de executare este obligat să aducă la cunoștința celor interesați, prin anunțuri în ziare de largă circulație, prin afișarea anunțurilor de vânzare pe imobilul scos la vânzare, la sediul său și al consiliului local în a cărei rază teritorială este situat imobilul, precum și la locul stabilit pentru ținerea licitației, dacă acesta este altul decât cel unde se află imobilul. Când se consideră necesar, publicitatea vânzării se poate face și prin orice alte mijloace de informare. Totodată, despre data, ora și locul licitației va fi înștiințat debitorul și administratorul-sechestru.“

34. Articolul 70 alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„Dacă suma ce reprezintă atât creanța bugetară, cât și cheltuielile de executare, este mai mică decât suma realizată prin executare silită, cu diferența se va proceda la compensare, potrivit art. 87, sau se restituie, la cerere, debitorului.“

35. Articolul 71 alineatul 1 partea introductivă va avea următorul cuprins:

„În cazul în care executarea silită, de competența organelor prevăzute la art. 24, a fost pornită de mai mulți creditori sau când, până la eliberarea și distribuirea sumei rezultate din executare, au depus și alți creditori titlurile lor, aceste organe vor proceda la distribuirea sumei potrivit următoarei ordini de preferință, dacă legea nu prevede altfel.“

36. Articolul 73 alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„Creditorii care nu au participat la executarea silită pot depune titlurile lor în vederea participării la distribuirea sumelor realizate prin executare silită, numai până la data întocmirii de către organele de executare a procesului-verbal privind eliberarea sau distribuirea acestor sume.“

37. Articolul 74 va avea următorul cuprins:

„Art. 74. — Eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executarea silită se va face numai după trecerea unui termen de 15 zile de la data depunerii sumei, când organul de executare va proceda, după caz, la eliberarea sau distribuirea sumei, cu înștiințarea părților și a creditorilor care și-au depus titlurile.“

38. Articolul 82 alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„La cererea temeinic justificată a debitorilor, Ministerul Finanțelor, Ministerul Muncii și Protecției Sociale, alte organe ale administrației publice centrale, precum și consiliile locale și județene pot acorda:

a) amânări și eșalonări la plata impozitelor, taxelor și a altor obligații bugetare;

b) scutiri și reduceri de impozite și taxe, în condițiile legii;

c) amânări, eșalonări, scutiri sau reduceri de majorări de întârziere.“

39. După articolul 82 alineatul 2 se introduce un alineat cu următorul cuprins:

„Pentru creanțele bugetelor locale și județene, după caz, înlesnirile la plată pot fi acordate, în condițiile prezentei ordonanțe, numai de către consiliile locale ori județene.“

40. Articolul 82 alineatul 4 va avea următorul cuprins:

„Prin ordin al ministrului finanțelor se vor stabili procedura și competențele de acordare a înlesnirilor la plata privind creanțele bugetare administrate de Ministerul Finanțelor. Ministerul Muncii și Protecției Sociale, celelalte organe ale administrației publice centrale, precum și consiliile locale și județene vor stabili, cu avizul Ministerului Finanțelor, procedura și competențele de acordare a înlesnirilor privind plata creanțelor bugetare pe care le administrează.“

41. Articolul 82 alineatul 5 va avea următorul cuprins:

„Înlesnirile la plată pot fi acordate atât înaintea începerii executării silite, cât și în timpul efectuării acesteia. Pentru acordarea înlesnirilor, organul de executare poate cere debitorului să constituie garanții corespunzătoare, potrivit legii.“

42. Articolul 86 litera e) va avea următorul cuprins:

„e) cele de rambursat de la bugetul de stat;“

43. Articolul 87 alineatul 1 liniuța 1 va avea următorul cuprins:

„— cu obligații bugetare restante, începând cu cele mai vechi, din anii precedenți;“

44. Articolul 87 alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„În sensul alineatului precedent, prin *obligații bugetare din anii precedenți* se înțelege debitul, precum și majorările de întârziere aferente, a căror plată se face în condițiile art. 8,“

45. Articolul 90 va avea următorul cuprins:

„Art. 90. — Rambursarea sumelor provenind din taxa pe valoarea adăugată și restituirea sumelor provenind din accize se fac conform prevederilor legale aplicabile în materie. Organele fiscale competente vor efectua, potrivit art. 86 și 87, compensări cu obligații bugetare mai vechi provenite din taxa pe valoarea adăugată sau accize, după caz. Dacă, după efectuarea acestei compensări mai rămân sume de rambursat din taxa pe valoarea adăugată sau de restituit din accize, după caz, organul fiscal competent va proceda la compensarea cu alte obligații bugetare, potrivit art. 87.

Sumele rămase după efectuarea compensării prevăzute de alin. 1 se restituie, la cererea plătitorilor.“

46. Articolul 91 va avea următorul cuprins:

„Art. 91 — Dreptul de a cere compensarea sau restituirea sumelor privind obligațiile bugetare se prescrie în termen de 5 ani de la data încheierii anului financiar în care a luat naștere dreptul la compensare sau la restituire.“

47. Articolul 93 alineatul 2 litera e) se abrogă.**48. Articolul 93 alineatul 2 litera f) va avea următorul cuprins:**

„f) când, potrivit legii, debitorul, persoană juridică, își încetează existența și au rămas neachitate obligații bugetare.“

48. Articolul 98 litera b) va avea următorul cuprins:

„b) în termen de 3 ani de la data nașterii dreptului de a cere executarea silită pentru creanțele bugetare provenind din amenzi ori reprezentând alte creanțe bugetare decât cele prevăzute la lit. a), precum și pentru majorările de întârziere aferente.“

49. Articolul 99 litera d) va avea următorul cuprins:

„d) pe data întocmirii, în condițiile prezentei ordonanțe, a actului de constatare a insolvabilității debitorului.“

50. Articolul 100 litera f) se abrogă.**51. Articolul 103 va avea următorul cuprins:**

„Art. 103 — Cererile prevăzute la art. 102 se vor înainta instanțelor judecătorești numai cu aprobarea direcțiilor generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene și a municipiului București și sunt scutite de consemnarea vreunei cauțiuni.“

52. Articolul 104 va avea următorul cuprins:

„Art. 104. — În cazul în care asupra acelorași venituri ori bunuri ale debitorului a fost pornită executarea, atât pentru realizarea titlurilor executorii privind creanțe bugetare, cât și pentru titluri ce se execută în condițiile prevăzute de alte dispoziții legale, executarea silită se va face, potrivit dispozițiilor prezentei ordonanțe, de către organele de executare prevăzute de aceasta.“

53. Articolul 106 alineatul 2 se abrogă.**54. Articolul 108 va avea următorul cuprins:**

„Art. 108. — Creanțele bugetare, altele decât cele pentru care executarea silită se efectuează de către organele Ministerului Finanțelor prevăzute la art. 24, se execută prin împuterniciți proprii ai Ministerului Muncii și Protecției Sociale, ai organelor administrației publice centrale sau locale, precum și ai instituțiilor publice, după caz.“

55. După articolul 108 se introduce articolul 108¹, cu următorul cuprins:

„Art. 108¹ — Ministerul Finanțelor, Ministerul Muncii și Protecției Sociale, organele administrației publice centrale sau locale, precum și instituțiile publice, pot constitui începând cu 1 ianuarie 1998, fonduri pentru acordarea de stimulente personalului din aparatul propriu și din unitățile subordonate, după caz, prin reținerea unei cote de 3% din sumele încasate la bugetul de stat, bugetul asigurărilor

sociale de stat, bugetele locale și bugetele fondurilor speciale, prin executare silită potrivit prevederilor prezentei ordonanțe.“

56. După articolul 110 se introduce articolul 110¹, cu următorul cuprins:

„Art. 110¹ — Sumele recuperate în contul cheltuielilor de executare silită vor fi utilizate de către direcțiile generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene și a municipiului București, precum și de direcțiile județene de muncă și protecție socială și Direcția generală de muncă și protecție socială a municipiului București, după caz, pentru procurarea de bunuri de natura mijloacelor fixe și a obiectelor de inventar necesare desfășurării activității organelor de executare silită.

Lista bunurilor de natura celor menționate la alineatul precedent va fi aprobată de Ministerul Finanțelor sau de Ministerul Muncii și Protecției Sociale, după caz, iar procurarea lor se va face cu respectarea prevederilor legale privind achiziționarea bunurilor și serviciilor pentru instituțiile publice.“

Art. II. — Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996, cu modificările ulterioare și cu cele aduse prin prezenta ordonanță, se va republica în Monitorul Oficial al României, cu actualizarea și renumerotarea corespunzătoare a articolelor.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Mircea Ciumara

București, 28 august 1997.
Nr. 53.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.
Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.
Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.